

4 Δεκεμβρίου 2016

«Ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά...» θέλει τα τέλη του ανθρώπου η εκκλησία (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Συμπερασματικά η ευθανασία ή ο προκλητός θάνατος, είναι ένα από τα πιο πολύπλοκα και αμφιλεγόμενα ζητήματα της εποχής μας. Μιας εποχής άσπλαχνης, απέλπιδος, όπου ο άνθρωπος αντιμετωπίζεται ως οικονομικό - παραγωγική μονάδα. Η κοινωνία σήμερα υποκρίνεται ότι προσφέρει τη λύτρωση στους πάσχοντες, ενώ με τις αντιλήψεις της απαξιώνει τη ζωή.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία διδάσκει «να μετέλθουμε εν πίστει, εν αγάπη, εν υπομονή», έτσι ώστε να ενωθούμε στην αιωνιότητα με τον Κύριο Ημών Ιησού Χριστό. Τα λόγια του Απόστολου Παύλου είναι ο καταλύτης: «νυν μεγαλυνθήσεται Χριστός εν τω σωματί μου, είτε δια ζωής, είτε δια θανάτου».^[1]

Η Εκκλησία αρνείται να συγκατάνευση στην ευθανασία όχι από σκληρότητα ή αδιαφορία προς τον ανθρώπινο πόνο, αλλά επειδή γνωρίζει, ότι καμία νομική πρόβλεψη δεν μπορεί να εξασφαλίσει το σεβασμό της προσωπικής ελευθερίας από παραβιάσεις ή παρεμβάσεις τρίτων. Επίσης γνωρίζει ότι το θέμα της ευθανασίας τίθεται επίμονα στην σημερινή εποχή στο πλαίσιο ενός πολιτισμού ατομοκρατίας ή στο βωμό εξυπηρέτησης κάποιου κοινού αγαθού, όπως ως τέτοιο προβάλλονται οι μεταμοσχεύσεις κ.λπ., όπου κινδυνεύει να θυσιαστεί το αρχικό και πρώτιστο μέλημα της Εκκλησίας ο άνθρωπο ως πρόσωπο.^[2]

Στην χριστιανική θεώρηση το «ευ θνήσκειν» κατανοείται αρκετά διαφορετικά από την «λεγόμενη» ανθρωπιστική ευθανασία. Η Εκκλησία αντιτίθεται σε εκείνη τη μορφή ευθανασίας που διακόπτει άμεσα τη ζωή, μολονότι είναι δυνατή η διατήρηση της. Ωστόσο, προσεύχεται και ενδιαφέρεται ώστε τα τέλη του ανθρώπου να είναι «ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά...» Είναι όμως καταστάσεις που ο πόνος είναι δυσβάστακτος ώστε «κρείσσων θάνατος υπέρ ζωήν πικράν και ανάπαυσις αιώνιος ή αρρώστημα έμμονον».^[3] Στην ευχή «είς ψυχοραγούντας» η Εκκλησία παρακαλεί να επέλθει σύντομα ο θάνατος, γιατί λυγίζει μπροστά στον δυσβάστακτο πόνο του πάσχοντος προσώπου.^[4]

^[1] Φιλιπ. Α', 20

^[2] Ανέστης Γ. Κασελόπουλος, *Εκ του Θανάτου εις την Ζωήν. Θεολογική προσέγγιση στις προκλήσεις της βιοηθικής*, εκδόσεις Πουρνάρα, Θεσσαλονίκη 2009, σελ.: 181

^[3] Σοφ. Σειρ. 30,17

^[4] Στ. Γιαγκάζογλου , «Η Ευθανασία και το ανθρώπινο Πρόσωπο», περιοδικό *Ινδικτός*, τεύχος 14, Ιούνιος 200, σελ.:228

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)